

Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu

DUŠAN HEJBAL

biskup Starokatolické církve v ČR

Pastýřský list bratra biskupa Dušana k velikonočním svátkům 2009

*Byl jsem mrtev - a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.
(srv. Zj 1,18)*

Drahé sestry a drazí bratři,

velikonoce přinášejí zvěst, která dodnes někoho dráždí a popuzuje a jinému je zdrojem naděje a povzbuzením k životu. Jsou to svátky překvapení a radosti, která se rodila v beznaději, v hrobovém tichu po událostech Velkého pátku.

Zkusme si v duchu představit, co prožívali Ježíšovi učedníci a učednice.

V co doufali? V co ještě může doufat člověk, jemuž se zhroutilo vše, v co dosud věřil, který zažil potupný konec někoho, koho považoval za zaslíbeného Božího Syna?

Kde byl Bůh? Proč ho opustil? Proč ho nezachránil?

Do smutku, do zmatku a beznaděje, v níž se utápěli, zní nečekaně zpráva velikonočního rána: Ježíš žije! Ježíš vstal z mrtvých!

To, co nikdo neočekával, se stalo.

Nesmíme se divit jeho věrným, že jen pomalu, váhavě a s nedůvěrou přijímali toto poselství o Ježíšově vítězství nad smrtí, že neočekávali, že ho znovu uvidí živého.

Zemřel na kříži a jeho smrt byla úradně ověřena, byl narychlo pohřben a zavalen těžkým kamenem ve skalním hrobě. Konec jeho života byl nezvratný a definitivní. Jejich dobrodružství s milovaným Rabim z Nazaretu, kouzlo jeho osobnosti, jeho mocné činy a slova, to všechno pro ně neúprosně skončilo. Ano, mnozí jistě věřili, že bude vzkříšen, přece o tom mluvil, ale něco takového se přece může stát až na konci věků.

Nesmíme se divit, že i první setkání se vzkříšeným Pánem bylo provázeno těmito pocity. Právem ho nepoznává Marie z Magdaly, právem si apoštolové myslí, že vidí přízrak. Objevuje se sice ve svém lidském těle, které nese stopy po ukřížování, ale je „jiný“.

Potřebovali čas, čas k víře, čas k poznání.

Pouze víra umožnila učedníkům poznat a přijmout Ježíšovo vzkříšení jako nový, oslavený a s Božím životem natrvalo spojený způsob jeho existence, poznat a přijmout, že je to doopravdy On, živý Ježíš, který je s nimi a ani v temnotě hrobu na ně nezapomněl.

Teprve až později, po Ježíšově vzkříšení a odchodu k Otcí, postupně dokázali ve svých vzpomínkách objevovat pravý smysl jeho života, jeho slov a činů. Že to byl opravdu Bůh, který přišel na tuto zem ve svém Synu Ježíšovi, že skrze něho jednal a promlouval k lidem, a že jeho poselství můžeme důvěřovat. Že jedná a promlouvá i k nám dnes.

V životě nás potkávají čekaná i nečekaná trápení. Sníme o štěstí a lásce a naše sny se často neuskuteční. Jsou chvíle, kdy jsme zbaveni dosavadních jistot a opuštěni. Stejně jako Ježíš se setkáváme i s nepochopením a zradou nejbližších. Ve svých modlitbách se obracíme k Bohu a vlastně mu nabízíme svá vlastní řešení životních situací a problémů. Velmi často se nám zdá, že naše modlitby zůstávají bez odezvy. Kde je laskavý Otec, když se jeho děti utápějí v beznaději? Proč mlčí? Proč nepomůže?

Učme se na Ježíšově příběhu vidět Boha v akci – Boha, který je s námi i ve chvílích, kdy se nám zdá nekonečně vzdálený a hluchý k našim modlitbám. Boha, který má často jiná řešení, než jaká od něho očekáváme. Někdy jsme překvapeni jeho nevyzpytatelnými záměry a teprve později nám dochází, jak moudře rozhoduje a jak účinně zasahuje.

Ježíšův příběh nám ukazuje, že tak jako Otec neopustil svého Syna ani na kříži a v temnotě hrobu, nikdy neopouští ani nás, svoje děti. Učme se s vírou poznávat jeho vůli ve svých vlastních životních příbězích, učme se ji přijímat a respektovat, i když to často bolí.

Mít vztah s Bohem, mít zkušenost s jeho svobodnou a lidským rozumem často nepochopitelnou vůlí, znát doteky jeho lásky, to je začátek nového, věčného života. Života s Bohem ve štěstí, které si v pozemských podmínkách vůbec nedovedeme představit.

Moji drazí,

přeji Vám a v modlitbách vyprošuji, aby i k Vám právě tak promlouvaly letošní velikonoce. Aby se obnovila a prohloubila Vaše víra.

Ten, kdo se na svět i na svůj vlastní život dívá ve světle Ježíšova příběhu, může doufat. V Ježíšově příběhu je zbabělost a špína lidské zrady, brutalita zloby, hloubka bolesti, ale zároveň nepřekonatelná síla Boží věrnosti. Je v něm selhání a rezignace Ježíšových nejbližších, ale také úžas a překvapení z Boží lásky, která vítězí a dává šanci i nám.

Od velikonočního rána, kdy Ježíš prošel jako zástupce lidstva branou smrti do nového života, smrt už nemá v životě člověka poslední slovo. To, co trvá navždy je On, zmrtevýchvstalý Pán, a v něm najde své věčné trvání každý, kdo je s ním spojen.

Přeji Vám všem požehnané svátky Kristova vzkříšení!

Váš

